

نفت و گاز در آمریکای لاتین

وقتی موضوع نفت و گاز مورد بحث و بررسی قرار می گیرد افکار و اذهان به سمت خاورمیانه سوق پیدامی کند روسیه و آمریکا و نروژ کشورهای بعدی هستند که مورد توجه قرار می گیرند حداقل در منطقه ما (خاورمیانه) کمتر کسی است که آمریکای لاتین را در نظر بگیرد. اما واقعیت این است که منطقه آمریکای لاتین صاحب معادن قابل توجه نفت و گاز است و می تواند نیازهای حداقل قاره آمریکا را تا حد قابل قبولی تامین نماید.

بزرگترین شرکت های نفتی در آمریکای لاتین عبارتند از:

۱- پتروبراس

نباید با شرکت نفت مالزیایی پتروناس اشتباه گرفته شود.

دفتر مرکزی پتروبراس در مرکز شهر ریودو ژانیرو است

نوع شرکت: سهامی عام

تأسیس ۳ اکتبر ۱۹۵۳؛ ۷۲ سال پیش بنیانگذار دولت برزیل

منطقه تحت پوشش در سراسر جهان

محصولات نفت- فرآورده های نفتی- گاز طبیعی- روان کننده- پتروشیمی ها- کودها- سوخت های زیستی

میزان تولید

۳/۴۰ میلیون بشکه معادل نفت (۲۰'۸۰۰'۰۰۰ گیگاژول) در روز (۲۰۲۳)

مالک: دولت برزیل (۲۹/۰۲٪)

تعداد کارمندان

۴۵'۵۳۲ (۲۰۲۱)

وبسایت: petrobras.com.br

پتروبراس در سال ۱۹۵۳ تحت دولت رئیس جمهور برزیل، گتولیو وارگاس، با شعار "نفت از آن ماست" تأسیس شد. به این شرکت انحصار قانونی در برزیل داده شد. در سال ۱۹۵۳، برزیل تنها ۲۷۰۰ بشکه نفت در روز تولید می کرد.

در سال ۲۰۰۶، پتروبراس اعلام کرد که مخزن تقطیر صنعتی آنها می تواند ۲۶۰ تن در ساعت شیل نفتی را فرآوری کند.

در سال ۱۹۹۷، دولت قانون شماره ۹/۴۷۸ را تصویب کرد که انحصار پتروبراس را شکست و رقابت در میادین نفتی برزیل را مجاز کرد و همچنین آژانس ملی نفت، Agência Nacional do Petróleo (ANP)، مسئول تنظیم و نظارت بر صنعت نفت، و شورای ملی سیاست های انرژی، یک آژانس عمومی مسئول تدوین سیاست های انرژی عمومی را ایجاد کرد. در سال ۱۹۹۹، آژانس ملی نفت با سایر شرکت ها توافق نامه هایی امضا کرد و به انحصار این شرکت پایان داد.

در سال ۲۰۰۰، پتروبراس رکورد جهانی اکتشاف نفت در آب‌های عمیق را شکست و به عمق ۱۸۷۷ متر (۶۱۵۸ فوت) زیر سطح دریا رسید. در سال ۲۰۰۲، پتروبراس شرکت آرژانتینی پرز کامپنک انرژی (PECOM Energía S.A.) را از گروه خانوادگی پرز کامپنک و بنیاد خانوادگی آن به قیمت ۱/۱۸ میلیارد دلار خریداری کرد. این خرید شامل دارایی‌هایی در آرژانتین، برزیل، ونزوئلا، بولیوی، پرو و اکوادور، ۱/۱ میلیارد بشکه ذخایر نفت خام و تولید ۱۸۱ هزار بشکه معادل نفت (۱'۱۱۰'۰۰۰ گیگاژول) در روز بود.

در ۲۱ آوریل ۲۰۰۶، این شرکت تولید در سکوی نفتی P-50 در میدان نفتی آلباکورا-لسته در حوزه کامپوس را آغاز کرد که برزیل را در تولید نفت خودکفا کرد.

در سال ۲۰۲۲، تحت مدیریت کایو پائس د آندراد، پتروبراس به بالاترین سود خالص خود در تاریخ، بالغ بر ۱۸۸/۳ میلیارد رئال، دست یافت و ۲۱۵/۷ میلیارد رئال سود سهام توزیع کرد.

عملیات

حوزه‌های تجاری

این شرکت در شش حوزه تجاری فعالیت می‌کند که به ترتیب درآمد فهرست شده‌اند:

پالایش، حمل و نقل و بازاریابی - پالایش، لجستیک، حمل و نقل، عملیات تجاری، صادرات و واردات فرآورده‌های نفتی و نفت خام و سرمایه‌گذاری‌های پتروشیمی در برزیل

اکتشاف و تولید - نفت خام، مایعات گاز طبیعی (NGL) و گاز طبیعی، اکتشاف، توسعه و تولید در برزیل

توزیع - توزیع فرآورده‌های نفتی، اتانول، بیودیزل و گاز طبیعی به عمده‌فروشان و از طریق شبکه خرده‌فروشی Petrobras Distribuidora S.A در برزیل.

گاز و نیرو - حمل و نقل و تجارت گاز طبیعی و LNG، و تولید و تجارت برق، و تجارت کود بین‌المللی - اکتشاف و تولید نفت و گاز، پالایش، حمل و نقل و بازاریابی، توزیع و عملیات گاز و نیرو در خارج از برزیل

سوخت‌های زیستی - تولید بیودیزل و محصولات جانبی آن و فعالیت‌های مرتبط با اتانول مانند سرمایه‌گذاری در سهام، تولید و تجارت اتانول، شکر و برق اضافی تولید شده از باگاس نیشکر تولید و ذخایر

پتروبراس دارایی‌های قابل توجهی از نفت و انرژی را در ۱۶ کشور در آفریقا، آمریکای شمالی، آمریکای جنوبی، اروپا و آسیا کنترل می‌کند.

با این حال، کشور برزیل ۹۲٪ از تولید جهانی پتروبراس را در سال ۲۰۱۴ و ۹۷٪ از ذخایر جهانی پتروبراس را در ۳۱ دسامبر ۲۰۱۴ به خود اختصاص داده است، زمانی که این شرکت ۸۱۱۲/۸ میلیون بشکه معادل نفت (۱۰۱۰×۴/۹۶۳۳ گیگاژول) ذخایر توسعه‌نیافته اثبات‌شده و ۴۵۹۹/۷ میلیون بشکه معادل نفت (۱۰۱۰×۲/۸۱۴۰ گیگاژول) ذخایر توسعه‌نیافته اثبات‌شده در برزیل داشت. از این تعداد، ۶۲/۷٪ در حوزه فراساحلی کامپوس قرار داشتند. بزرگترین چشم‌انداز رشد برای این شرکت، میدان نفتی تویی در حوزه سانتوس است.

سرمایه‌گذاری‌های بین‌المللی

ذخایر نگهداری شده در خارج از برزیل ۸/۴٪ از تولید در سال ۲۰۱۴ را تشکیل می‌دهند. اکثر این ذخایر در آمریکای جنوبی هستند؛ این شرکت دارایی‌هایی در بولیوی و کلمبیا دارد.

این شرکت همچنین در یک سرمایه‌گذاری مشترک با مورفی اویل، مالک بلوک‌های اکتشافی در خلیج مکزیک است.

در سپتامبر ۲۰۱۳، سازمان گلوبو در تلویزیون ملی گزارش داد که آژانس امنیت ملی ایالات متحده (NSA) از پتروبراس جاسوسی می‌کرده است. این اطلاعات بر اساس یک فایل فوق سری NSA بود که توسط ادوارد اسنودن به عنوان بخشی از افشاگری‌های نظارت جهانی در اختیار گلن گرینوالد، روزنامه‌نگار گاردین، قرار گرفت. این فایل نشان می‌داد که پتروبراس یکی از چندین هدف برنامه بلک‌پرل NSA است که داده‌ها را از شبکه‌های خصوصی استخراج می‌کند. پتروبراس اعلام کرد که طی پنج سال ۲۱ میلیارد رنل برای بهبود امنیت داده‌های خود سرمایه‌گذاری می‌کند.

مالکیت

دولت برزیل مستقیماً ۵۴٪ از سهام عادی پتروبراس با حق رأی را در اختیار دارد، در حالی که بانک توسعه برزیل و صندوق ثروت ملی برزیل (Fundo Soberano) هر کدام ۵٪ از سهام را کنترل می‌کنند و مالکیت مستقیم و غیرمستقیم دولت را به ۶۴٪ می‌رسانند.

اما این تنها شرکت نفتی بزرگ در آمریکای لاتین نیست.

۲- پمکس

پمکس در انگلیسی به معنای نفت مکزیکی است؛ pemeks توسط دولت مکزیک اداره می‌شود. این شرکت در سال ۱۹۳۸ با ملی شدن و سلب مالکیت از تمام شرکت‌های نفتی خصوصی در مکزیک در زمان تشکیل آن تشکیل شد و پمکس را به نمادی ماندگار از ملی‌گرایی مکزیکی تبدیل کرد. در دسامبر ۲۰۱۹، دارایی‌های کل پمکس ۱۰۱/۸ میلیارد دلار بود و از سال ۲۰۰۹، دومین شرکت بزرگ آمریکای لاتین از نظر درآمد سالانه بود که تنها پتروبراس (شرکت ملی نفت برزیل) از آن پیشی گرفت. طبق گزارش گاردین، این شرکت هفتمین شرکت آلاینده جهان است.

آسفالت و قیر از زمان آرتک‌ها در مکزیک تولید می‌شدند. مقادیر کمی نفت برای اولین بار در حدود سال ۱۸۷۶ در نزدیکی تامپیکو به نفت سفید تبدیل شد. در اوایل قرن بیستم، مقادیر تجاری نفت توسط شرکت‌های تابعه شرکت‌های بریتانیایی پیرسون و آمریکایی دوهنی استخراج و پالایش می‌شد و توجه دولت مکزیک را به خود جلب کرده بود، که در آن زمان تمام حقوق معدنی را برای دولت به عنوان بخشی از قانون اساسی خود مطالبه می‌کرد.

در سال ۱۹۳۸، رئیس‌جمهور لازارو کاردناس (۱۹۳۴-۱۹۴۰) از کارگران نفتی که علیه شرکت‌های نفتی خارجی برای افزایش حقوق و خدمات اجتماعی اعتصاب کرده بودند، حمایت کرد. در ۱۸ مارس ۱۹۳۸، با استناد به ماده ۲۷ قانون اساسی ۱۹۱۷، رئیس‌جمهور کاردناس سلب مالکیت دولتی تمام منابع و تأسیسات را آغاز کرد و شرکت‌های عملیاتی ایالات متحده و انگلیسی-هلندی را ملی اعلام کرد.

پمکس با فرمان کاردناس در ۷ ژوئن ۱۹۳۸ تأسیس شد.

علیرغم تحریم اولیه، پمکس بعدازجنگ جهانی دوم به یکی از بزرگترین شرکت‌های نفتی جهان تبدیل شد.

امادر مصاحبه‌ای در وبسایت اخبار نفت در نوامبر ۲۰۰۵، یکی از کارمندان پمکس به طور ناشناس از ناتوانی شرکت در افزایش تولید صحبت کرد. وی معتقد بود که سطح صادرات پس از عبور از اوج تولید قابل بازیابی نیست، زیرا اندازه میادین فعلی که کشف شده‌اند یا در حال بهره‌برداری هستند، کسری از اندازه میادین نفتی است که در حال کاهش نهایی هستند. تولید سالانه بین سال‌های ۲۰۰۴ تا ۲۰۰۷ هر ساله کاهش یافته است. علاوه بر این، گزارش شده است که تولید روزانه نفت در سال‌های ۲۰۰۵-۲۰۰۶ تقریباً ۵۰۰۰۰۰ بشکه در روز (۷۹۰۰۰ متر مکعب در روز) (بخش بزرگی از ۴۵۰۰۰۰۰ بشکه تولید کشور) نسبت به سال قبل کاهش یافته است. پمکس در سال ۲۰۰۶ به طور متوسط ۳/۷۱ میلیون بشکه در روز تولید داشت. پمکس هرگز به طور متوسط سالانه ۴ میلیون بشکه در روز یا بیشتر تولید نکرده است. طبق رتبه‌بندی ۵۰۰ شرکت برتر آمریکای لاتین توسط Latin Business Chronicle، پمکس به عنوان بزرگترین شرکت آمریکای لاتین، جای خود را به پتروبراس داد.

پمکس، طبق رتبه‌بندی ۵۰۰ شرکت بزرگ منطقه توسط Latin Business Chronicle، پس از شرکت نفتی برزیلی پتروبراس، دومین شرکت بزرگ آمریکای لاتین از نظر درآمد است. بلومبرگ گزارش داد که در ژوئن ۲۰۰۹، پمکس درخواست کمک ۱/۵ میلیارد دلاری اضافی از دولت برای تأمین مالی سرمایه‌گذاری در میادین نفتی کرده است.

در ژانویه ۲۰۱۴، پمکس با شرکت نفت روسیه لوک اویل توافق‌نامه همکاری امضا کرد که بر تولید نفت و اکتشاف میدان و همچنین تبادل دانش در زمینه‌های فوق‌الذکر، از جمله اقدامات برای حفظ محیط زیست و حفاظت از محیط زیست، تمرکز داشت.

در اکتبر ۲۰۲۱، پمکس با ثبت ضرر ۳/۷ میلیارد دلاری در سود برای سه‌ماهه سوم در مقایسه با سال قبل، بدهکار بود. در سه‌ماهه آخر سال ۲۰۲۱، تولید ۴/۵ درصد بیشتر از سه‌ماهه آخر سال ۲۰۲۰ بود. به دلیل پرداخت مالیات و ضعیف بودن پول در برابر دلار، پمکس همچنان ضرر خالص ۶/۰۵ میلیارد دلاری را گزارش کرد. پمکس برای کاهش بدهی، در حال کار بر روی طرحی برای پالایش داخلی نفت خود و کاهش صادرات تا سال ۲۰۲۳ بود.

رتبه اعتباری پمکس در ژوئیه ۲۰۲۳ به دلیل انباشت بدهی مداوم، از پایدار به منفی تغییر یافت. گفته می‌شود کمک‌های دولتی از سوی رئیس‌جمهور آندرس مانوئل لویز اوبرادور تا پایان دوره ریاست جمهوری او در سال ۲۰۲۴ ادامه یافت.

عملیات

اکتشاف

میدان کانتارل

طرفداران سیاست انرژی کالدرون اظهار داشتند که پمکس فاقد تجهیزات، فناوری و ابزارهای مالی برای اکتشاف ذخایر جدید در آب‌های عمیق یا گاز شیل است؛ از این رو، اصلاح قانون مکزیک ضروری است. علاوه بر زیرساخت‌های ناکارآمد، کاهش ذخایر، فوریتی را در تکمیل نوعی اصلاحات ایجاد کرده است. تنها ۲۰ درصد از مکزیک برای ذخایر بیشتر به طور گسترده مورد

کاوش قرار گرفته است و استدلال شده است که پمکس برای کشف موفقیت‌آمیز ذخایر جدید، از جمله در خلیج مکزیک، به نوعی سرمایه‌گذاری خارجی نیاز دارد.

وضعیت مالی

مالیات بر درآمد پمکس حدود یک سوم از کل درآمد مالیاتی جمع‌آوری شده توسط دولت مکزیک را تشکیل می‌دهد. پمکس ۴۲/۵ میلیارد دلار بدهی دارد که شامل ۲۴ میلیارد دلار بدهی خارج از ترازنامه است. این شرکت دولتی بیش از ۶۰ درصد از درآمد خود را به صورت حق امتیاز پرداخت می‌کند. مکزیک نفت خام صادر می‌کند، اما بنزین گران‌تری وارد می‌کند. کمیسیون ملی هیدروکربن‌ها، که در سال ۲۰۰۸ توسط کنگره مکزیک برای افزایش نظارت ایجاد شد، در سال ۲۰۱۲ بررسی دقیق‌تری بر پمکس انجام داده است.

از ژوئیه ۲۰۱۹، پمکس بدهکارترین شرکت نفتی جهان است.

در سال ۲۰۰۹، وزارت دادگستری ایالات متحده گزارش داد که برخی از پالایشگاه‌های ایالات متحده، میلیون‌ها دلار نفت دزدیده شده از خطوط لوله دولت مکزیک را خریداری کرده‌اند. جنایتکاران، به ویژه باندهای مواد مخدر، از خطوط لوله دورافتاده بهره‌برداری می‌کنند و گاهی اوقات خطوط لوله خود را برای استخراج صدها میلیون دلار نفت در هر سال می‌سازند. یکی از مدیران نفتی متهم شده و به اتهامات توطئه اعتراف کرده است. وزارت امنیت داخلی ایالات متحده ۲/۴ میلیون دلار را به اداره مالیات مکزیک باز خواهد گرداند - اولین پولی که در جریان تحقیقات دو ملیتی در مورد نفت قاچاق توقیف شد و مقامات انتظار دارند منجر به دستگیری‌ها و توقیف‌های بیشتر شود. در سال ۲۰۱۰، رئیس سابق شرکت ترامو پترولیوم مستقر در هوستون پس از اعتراف به توطئه برای دریافت کالاهای مسروقه، به سه سال حبس تعلیقی و ۱۰ هزار دلار جریمه محکوم شد.

بیش از یک دهه است که ادعاهای مختلفی در مورد فساد در پمکس وجود دارد. این اتهامات شامل کمک‌های سیاسی به حزب انقلابی نهادی (PRI، بیش از ۲۰۰ میلیون دلار)، مشاغل "غیرعلنی" - افرادی که بدون انجام وظیفه حقوق دریافت می‌کنند - اشکال مختلف کلاهبرداری، اختلاس و حتی فروش سوخت زیرمیزی می‌شود. تخمین زده شده است که این اشکال مختلف فساد به ضرر بیش از ۱ میلیارد دلار در سال کمک می‌کند.

۳- شرکت پتروئوس د ونزوئلا

شرکت پتروئوس د ونزوئلا (PDVSA مخفف) شرکت نفت و گاز طبیعی دولتی ونزوئلا است. این شرکت در زمینه اکتشاف، تولید، پالایش و صادرات نفت و همچنین اکتشاف و تولید گاز طبیعی فعالیت دارد. از زمان تأسیس آن در اول ژانویه ۱۹۷۶، با ملی شدن صنعت نفت ونزوئلا، PDVSA بر صنعت نفت ونزوئلا، پنجمین صادرکننده بزرگ نفت جهان، تسلط داشته است.

ذخایر نفت ونزوئلا بزرگترین ذخایر نفت در نیمکره غربی هستند و PDVSA دولتی منابع مالی قابل توجهی را در اختیار دولت ونزوئلا قرار می‌دهد.

ذخایر و ظرفیت

طبق آمار PDVSA، ونزوئلا تا سال ۲۰۰۳، ۷۷/۵ میلیارد بشکه (۱۰۱۰×۱/۲۳۲ متر مکعب) ذخایر نفت متعارف داشت که بزرگترین در نیمکره غربی است و تقریباً نیمی از کل را تشکیل

می‌دهد. این امر ونزوئلا را در رتبه پنجم ذخایر اثبات شده نفت متعارف جهان قرار می‌دهد. ونزوئلا همچنین با احتساب حدود ۲۳۵ میلیارد بشکه (۳/۷۴×۱۰۱۰ متر مکعب) نفت خام فوق سنگین قیر مانند در منطقه کمر بند اورینوکو، ادعا می‌کند که بزرگترین ذخایر هیدروکربن جهان را در اختیار دارد. ونزوئلا همچنین ۱۵۰ تریلیون فوت مکعب (۴/۲×۱۰۱۲ متر مکعب) ذخایر گاز طبیعی دارد. نفت خامی که شرکت PDVSA از اورینوکو استخراج می‌کند، به سوختی با نام «اوریمولسیون» تبدیل می‌شود.

شرکت PDVSA، شامل انجمن‌های استراتژیک و توافق‌نامه‌های عملیاتی، ظرفیت تولید ۴ میلیون بشکه (۶۴۰،۰۰۰ متر مکعب) در روز (۶۰۰،۰۰۰ متر مکعب) را دارد. مقامات می‌گویند تولید حدود ۳/۳ میلیون بشکه در روز (۵۲۰،۰۰۰ متر مکعب در روز) است، اگرچه اکثر منابع ثانویه مانند اوپیک و EIA تولید ونزوئلا را حداقل ۵۰۰،۰۰۰ بشکه در روز (۷۹،۰۰۰ متر مکعب در روز) کمتر می‌دانند.

در دوران ریاست جمهوری هوگو چاوز، حقوق و دستمزد این سازمان سه برابر شد، در حالی که تولید نفت به شدت کاهش یافت، افتی معادل ۷۰۰،۰۰۰ بشکه در روز. افزایش شدید قیمت نفت در سال ۲۰۰۲ آغاز شد و در سال ۲۰۰۸ به اوج خود یعنی ۱۴۷ دلار در هر بشکه رسید.

سیاسی شدن

در سال ۲۰۰۶، رافائل رامیرز، وزیر انرژی، به کارگران PDVSA یک انتخاب داد: از رئیس جمهور هوگو چاوز حمایت کنند یا شغل خود را از دست بدهند. وزیر همچنین گفت: «شرکت نفت ونزوئلا قرمز است [رنگی که با حزب سیاسی چاوز شناخته می‌شود]، از بالا تا پایین قرمز». چاوز از رامیرز دفاع کرد و گفت که کارگران دولتی باید از «انقلاب» حمایت کنند. او افزود که «کارگران PDVSA با این انقلاب هستند و کسانی که نیستند باید به جای دیگری بروند. به میامی بروند.» در سال ۲۰۱۲، PDVSA فقط بر استخدام هواداران رئیس جمهور تمرکز کرد و درآمد PDVSA برای تأمین مالی «انقلاب» سوسیالیستی ونزوئلا استفاده شد.

تاریخچه

در زمان ریاست جمهوری کارلوس آندرس پرز، که طرح اقتصادی او، «لا گران ونزوئلا»، خواستار ملی شدن صنعت نفت بود، ونزوئلا رسماً صنعت نفت خود را در ۱ ژانویه ۱۹۷۶ در محل چاه نفت زوماک ۱ (منه گرانه) ملی کرد. این تولد شرکت پترولئوس د ونزوئلا (PDVSA) بود. تمام شرکت‌های نفتی خارجی که زمانی در ونزوئلا فعالیت داشتند، جای خود را به شرکت‌های ونزوئلایی دادند، مانند لاگوون (استاندارد اوپل)، مارس آون (شل) و لانوون (موبیل). در عرض ۲۵ سال پس از ملی شدن، PDVSA به بزرگترین شرکت در آمریکای لاتین و دهمین شرکت سودآور در جهان تبدیل شد. در این دوره ۲۵ ساله، ذخایر نفتی آنها از ۱۸ میلیارد بشکه به بیش از ۸۰ میلیارد بشکه رسید و ظرفیت تولید آنها نیز به همین میزان افزایش یافت.

در دهه ۱۹۹۰، ونزوئلا این شرکت را به روی همکاری‌های جهانی گشود. گشایش صنعت نفت ونزوئلا یا آپرتورا، با تصمیم دیوان عالی ونزوئلا آغاز شد که قوانین قدیمی‌تر منع همکاری با شرکت‌های چندملیتی در سرزمین ونزوئلا را لغو کرد. از سال ۱۹۹۳ تا ۱۹۹۸، شرکت PDVSA حقوق استخراج را با چندین شرکت چندملیتی در ترتیبات ویژه‌ای به نام "انجمن‌های استراتژیک" تقسیم کرد و در واقع نفت خام ونزوئلا را در ازای بهره‌وری حاصل از تخصص و فناوری خارجی

معامله کرد. این "انجمن‌های استراتژیک" بحث‌برانگیز بودند: ونزوئلا توانست سود خود را با هزینه مالیات سهل‌گیرانه بر شرکت‌های چندملیتی و از دست دادن کنترل بر منابع داخلی به حداکثر برساند. با انتخاب چاوز در سال ۱۹۹۸، توجه ونزوئلا به طور فزاینده‌ای بر رعایت اوپک متمرکز شد. با این حال، با سقوط قیمت نفت در اواخر دهه ۱۹۹۰، حفظ ترتیبات ویژه در عین رعایت مقررات اوپک غیرممکن شد و منجر به پایان ترتیبات آپرتورا برای ونزوئلا شد.

قبل از انتخاب هوگو چاوز، شرکت PDVSA به صورت خودمختار اداره می‌شد و تصمیمات نفتی را بر اساس راهنمایی‌های داخلی برای افزایش سود اتخاذ می‌کرد. چاوز، پس از به قدرت رسیدن، شروع به هدایت PDVSA کرد و عملاً آن را به یک بازوی مستقیم دولت تبدیل کرد که سود آن به هزینه‌های اجتماعی تزریق می‌شد. نتیجه این امر ایجاد "ماموریت‌های بولیواری" بود، برنامه‌های اجتماعی با بودجه نفتی که فقر، بی‌سوادی، گرسنگی و موارد دیگر را هدف قرار می‌دادند. با تشکیل آپرتورا، بسیاری از مدیران PDVSA در سیاست ونزوئلا فعال شدند و به عنوان نمایندگان ملی در اجلاس‌های اقتصادی خدمت کردند. چاوز این روند را ادامه داد و PDVSA را بیشتر در ساختار دولت ادغام کرد، اما رفاه اجتماعی را در اولویت قرار داد. چاوز در طول مبارزات انتخاباتی خود بارها گفت که PDVSA قبلاً بیش از حد خودمختار و قدرتمند بود و مدیران آن به طور مخربی علیه ونزوئلا عمل می‌کردند. چاوز با مرتبط کردن سیاست‌های آزادسازی آپرتورا با گروه‌های حاکم کشور، شرکت PDVSA پس از آپرتورا را به نقطه تجمع سیاسی برای حامیان عمدتاً طبقه پایین خود تبدیل کرد و با این کار، هواداران طبقه کارگر خود را علیه ترتیبات ویژه سابق شرکت‌ها برانگیخت. در سال ۱۹۹۸، PDVSA روزانه ۳/۴ میلیون بشکه نفت تولید می‌کرد و ۴۰۰۰۰ کارمند داشت. طبق قانون، درآمدهای خود را در حساب‌های صندوق دولتی در بانک مرکزی ونزوئلا واریز می‌کرد.

در سال ۲۰۰۵، PDVSA اولین دفتر خود را در چین افتتاح کرد و اعلام کرد که قصد دارد ناوگان تانکرهای نفتی خود را تقریباً سه برابر کند و به ۵۸ فروند برساند.

در نوامبر ۲۰۰۵، PDVSA و شرکت تابعه آن در ایالات متحده، سیتگو، از توافق با ماساچوست برای تأمین نفت گرمایشی برای خانواده‌های کم‌درآمد در بوستون خبر دادند. با تخفیف ۴۰٪ زیر قیمت بازار. بعداً توافق‌نامه‌های مشابهی با سایر ایالت‌ها و شهرهای شمال شرقی ایالات متحده، از جمله برانکس نیویورک، مین، رود آیلند، پنسیلوانیا، ورمونت و دلاور، منعقد شد. تحت این برنامه، سیتگو در مجموع حدود ۵۰ میلیون گالن آمریکایی (۱۹۰،۰۰۰ متر مکعب) نفت گرمایشی را با قیمت‌های زیر بازار ارائه داد، که معادل تخفیفی بین ۶۰ تا ۸۰ سنت در هر گالن است.

در ۲۸ ژوئیه ۲۰۰۶، آژانس رتبه‌بندی اعتباری Moody's Investor Service اعلام کرد که رتبه‌بندی‌های مستقل خود را در مورد PDVSA حذف می‌کند زیرا این شرکت نفتی اطلاعات عملیاتی و مالی کافی ارائه نداده است. تا سال ۲۰۱۹، شرکت PDVSA هنوز نتایج مالی سال ۲۰۰۴ خود را که قرار بود در ژوئن ۲۰۰۵ ارائه شود، به کمیسیون بورس و اوراق بهادار ایالات متحده ارائه نکرده بود.

در سال ۲۰۰۸، PDVSA بزرگترین شرکت آمریکای لاتین بود، اما در سال ۲۰۰۹، طبق رتبه‌بندی ۵۰۰ شرکت برتر منطقه از Latin Business Chronicle، توسط پتروبراس و پمکس از آن پیشی گرفت.

در فوریه ۲۰۱۲، شرکت PDVSA مبلغ ۲۵۵ میلیون دلار به عنوان غرامت ملی شدن دارایی‌های اکسون موبیل در ونزوئلا در سال ۲۰۰۷ به اکسون موبیل پرداخت کرد و ۴۲۰ میلیون دلار نیز قرار بود از سال ۲۰۱۲ به شرکت‌های آمریکایی Williams Cos Inc. و Exterran Holdings, Inc برای دارایی‌های گاز طبیعی ملی شده در سال ۲۰۰۹ پرداخت شود.

در همین مدت، مدیران نفتی و سیاستمداران حداقل ۱۱ میلیارد دلار را به جیب زدند. بیش از ۲۴ ونزوئلایی مرتبط با چهار طرح فساد، حداقل ۲۷۳ میلیون دلار را در ۲۵ حساب کردیت سوئیس که بین سال‌های ۲۰۰۴ تا ۲۰۱۵ افتتاح شده بود، جمع‌آوری کردند.

سیاست‌های اعمال شده توسط چاوز باعث ایجاد بحران در ونزوئلا شد و اقتصاد این کشور به شدت رو به وخامت گذاشت. به دلیل تورم شدید و کمبود مواد غذایی، فیش‌های حقوقی تقریباً بی‌ارزش شده‌اند و منجر به استعفای گسترده کارگران شده است. تا سال ۲۰۱۷، شرکت PDVSA حتی نمی‌توانست از طریق آب‌های بین‌المللی نفت صادر کند، که طبق قانون دریانوردی مستلزم بازرسی‌های ایمنی و تمیزکاری است و ناوگانی از نفتکش‌ها به دلیل این موضوع در دریای کارائیب سرگردان بودند. علاوه بر این، نیکولاس مادورو رئیس PDVSA را اخراج کرد و سرلشکر مانوئل کوئودو را جایگزین او کرد و با دادن کنترل PDVSA به ارتش، آنها را آرام کرد. این تحولات منجر به ساختار شرکتی پراکنده و کمبود کارگر کافی برای ادامه فعالیت مداوم برخی از سکوها شد. تا پایان سال ۲۰۱۳، ونزوئلا ۱/۲ میلیون بشکه نفت در روز از اورینوکو تولید کرد که کمتر از هدف ۱/۵ میلیون بشکه‌ای خود بود. عملکرد ضعیف مکرر شرکت PDVSA به شدت با بحران تورم افسارگسیخته فعلی ونزوئلا مرتبط بود. مادورو برای اصلاح این کاستی‌ها، اعضای نظامی ونزوئلایی بیشتری را در چندین سمت کلیدی PDVSA منصوب کرد تا فساد و ناکارآمدی را کاهش دهد.

بین سال‌های ۱۹۹۹ تا ۲۰۱۷، PDVSA حدود ۶۳۵ میلیارد دلار درآمد کسب کرد و ۴۰۶ میلیارد دلار نفت اضافی تولید کرد. تولید نفت بیشتر کاهش یافت و به نصف معیار سال ۱۹۹۸ رسید. دیگر نیازی به پاسخگویی در مورد این وجوه نبود و خورخه جوردانی، وزیر برنامه‌ریزی تا سال ۲۰۱۴، تخمین می‌زند که ۳۰۰ میلیارد دلار به سادگی دزدیده شده است. با وجود داشتن برخی از بزرگترین ذخایر نفتی اثبات شده در جهان، در ژوئن ۲۰۱۸ اقدامات PDVSA با شروع واردات و پالایش نفت خام خارجی، ناامیدکننده‌تر شد. برای اولین بار در تاریخ این کشور، نفت استخراج کردند تا بتوانند نیازهای صادراتی را برآورده کنند. تولید نفت نیز به دلیل مشکلات اقتصادی و مدیریتی به سطوحی که از دهه ۱۹۵۰ دیده نشده بود، کاهش یافته بود.

در ماه مه ۲۰۱۷، گلدمن ساکس ۲/۸ میلیارد دلار اوراق قرضه PDVSA 2022 را از بانک مرکزی ونزوئلا خریداری کرد.

در اوت ۲۰۱۷، دولت رئیس‌جمهور دونالد ترامپ تحریم‌های اقتصادی علیه PDVSA وضع کرد که دسترسی این صنعت به بازارهای اعتباری را محدود می‌کرد.

با احتمال ترک قدرت توسط مادورو در اوایل سال ۲۰۱۹، اعتماد به نفس در کشور افزایش قابل توجهی یافت و مزایای مالی ملموسی مانند افزایش ارزش اوراق قرضه PDVSA، شرکت بزرگ نفت و گاز کشور، که در ژانویه ۲۰۱۹، ۵ درصد افزایش یافت، به همراه داشت.

دهه ۲۰۲۰

در سال ۲۰۲۰، مادورو کمیته‌ای برای بازسازی PDVSA ایجاد کرد. در سپتامبر ۲۰۲۱، محاکمه‌ای در ایالات متحده در مورد بدهی ۱۵۰ میلیون دلاری PDVSA به شرکت انرژی زیمنس آغاز شد، که PDVSA اعلام کرد به دلیل تحریم‌های ایالات متحده قادر به پرداخت آن نیست. تا سال ۲۰۲۳، شرکت PDVSA صورتحساب‌های ۲۱/۲ میلیارد دلاری را پرداخت نکرده بود؛ مادورو کمیته را به حالت تعلیق درآورد و طارق ال ایسامی، وزیر نفت، را با پدرو رافائل تلچنا جایگزین کرد. به گفته دادستان کل، طارق صعب و ۵۱ نفر بازداشت شدند.

مالکیت سیتگو

در سال ۱۹۸۶، PDVSA پنجاه درصد از برند بنزین ایالات متحده، سیتگو، را از شرکت Southland خریداری کرد و در سال ۱۹۹۰، نیمه باقی مانده را نیز از آن خود کرد. PDVSA با مالکیت کامل سیتگو، در اوج خود ۱۰٪ از بازار نفت داخلی ایالات متحده را کنترل می‌کرد و یک زنجیره صادرات پرسود از خاک ونزوئلا به مصرف‌کنندگان آمریکایی ایجاد می‌کرد، زیرا دو خریدار بزرگ نفت ونزوئلا به ترتیب ایالات متحده و چین هستند.

در سال ۲۰۱۳، با وجود عملکرد رو به کاهش، PDVSA توانست شرکت Rosneft روسیه را به عنوان شریک استخراج اضافه کند و پیش‌بینی می‌کرد ۲/۱ میلیون بشکه نفت روزانه استخراج کند. با شروع بحران در ونزوئلا، این کشور ۱/۵ میلیارد دلار از روسیه وام گرفت و ۴۹/۹٪ از سهام PDVSA در سیتگو را به عنوان وثیقه ارائه داد.

در اکتبر ۲۰۱۸، PDVSA مبلغ ۹۴۹ میلیون دلار از اوراق قرضه تحت حمایت سیتگو را به سرمایه‌گذاران پرداخت کرد، پرداختی که بسیاری از تحلیلگران با توجه به مشکلات نقدینگی اخیر آن، برای این شرکت غیرممکن می‌دانستند. این پرداخت به این معنی بود که PDVSA همچنان مالک سیتگو خواهد بود، اما عدم پرداخت منجر به انتقال مالکیت سیتگو به یکی از طلبکاران PDVSA می‌شود. از دست دادن سیتگو برای PDVSA فاجعه‌بار خواهد بود، زیرا آنها ترمینال کلیدی زنجیره صادرات خود به ایالات متحده و مواد افزودنی شیمیایی لازم برای پالایشگاه نفتی که سیتگو تولید می‌کند را از دست خواهند داد. این ضرر، اقتصاد ونزوئلا را با خشک کردن جریان درآمدی که ۹۰٪ از درآمد ارزی دولت را تأمین می‌کند، ویران خواهد کرد. در آوریل ۲۰۱۹ موعده پرداخت بعدی فرا رسید و در آن زمان، شرکت PDVSA کاملاً ورشکسته بود و بقیه بدهی ۶۰ میلیارد دلاری آنها را نیز شامل می‌شد. شرکت معدنی کانادایی کریستالکس یکی دیگر از طلبکاران دارایی‌های سیتگو متعلق به PDVSA بود و در صورت عدم پرداخت بدهی PDVSA در سال ۲۰۲۰، می‌توانست به طور بالقوه کنترل آن را به دست گیرد. کریستالکس، از طریق یک پرونده قضایی در ایالات متحده، پیش از این مبلغ نامشخصی از سهام سیتگو را به عنوان غرامت ملی شدن معادن ونزوئلا در سال ۲۰۰۸ دریافت کرده بود. یک شرکت معدنی کانادایی دیگر به نام روسورو نیز در حال پیگیری ۱/۲۸ میلیارد دلار بازپرداخت برای ملی شدن قبلی دارایی‌های خود از طریق سیستم قضایی ایالات متحده تا زمان شروع پرداخت‌های PDVSA بود.

در اکتبر ۲۰۱۹، خوان گوییدو در ایالات متحده دادخواستی را برای ابطال اوراق قرضه PDVSA 2020 ارائه کرد. در ژانویه ۲۰۲۲، وزارت خزانهداری ایالات متحده قانونی را برای محافظت از سیتگو در برابر توقیف توسط طلبکاران تمدید کرد و در آوریل ۲۰۲۳ آن را برای ۳ ماه دیگر تمدید کرد.

۴- اکوپترول

اکوپترول، بزرگترین و اصلی‌ترین شرکت نفتی در کلمبیا است. اکوپترول در نتیجه رشد مداوم خود، بخشی از Fortune Global 500 را تشکیل می‌دهد و در رتبه ۳۴۶ قرار گرفت. در سال ۲۰۲۰، فوربس گلوبال ۲۰۰۰، اکوپترول به عنوان ۳۱۳مین شرکت سهامی عام بزرگ جهان رتبه‌بندی شد. در سال ۲۰۱۲، CNN Money رتبه ۳۰۳ را به آن اختصاص داد.

اکوپترول را نباید با شرکت کلمبیا پترولیوم (COLPET) متعلق به ایالات متحده و شرکت خواهر آن، South American Gulf Oil Co. (SAGOC) که قدمت آن به دهه ۱۹۳۰ برمی‌گردد و در دهه ۱۹۷۰ توسط شرکت دولتی اکوپترول تصاحب شد، اشتباه گرفت.

این شرکت مسئول ۰/۷۱٪ از انتشار کربن جهانی است که باعث تغییرات اقلیمی می‌شود و تا سال ۲۰۲۳، هفتاد و پنجمین تولیدکننده بزرگ کربن است. این شرکت درگیر جنجال‌های متعددی از جمله آلودگی گسترده نفتی صدها سایت و آبراه در کلمبیا، درگیری‌های کارگری و سایر موارد نقض حقوق بشر در حوزه محیط زیست بوده است.

تاریخچه

این شرکت از دارایی‌های بازگردانده شده از "امتیاز مارس" که توسط رئیس جمهور رافائل ریس به شرکت نفت گرمسیری اعطا شده بود، به وجود آمد. این شرکت در سال ۱۹۲۱ با چاه Infantas 2 و متعاقباً شروع تولید میدان Cira-Infantas در دره میانی ماگدالنا (VMM) فعالیت خود را آغاز کرد. این میدان نفتی عظیم در ۱۱ کیلومتری (۶/۸ مایل) جنوب شهر بارانکابرمخا و حدود ۵۰۰ کیلومتری (۳۱۰ مایل) شمال شرقی پایتخت، بوگوتا، واقع شده است. اگرچه از اوایل سال ۱۹۴۱ تلاش‌هایی برای تصاحب قانونی شرکت نفت گرمسیری توسط دولت کلمبیا صورت گرفت، اما تا زمان انقضای قرارداد Concesión De Mares، انتقال مالکیت انجام نشد.

بازگرداندن «امتیاز دی مارس» (Concesión De Mares) به دولت کلمبیا در ۲۵ آگوست ۱۹۵۱، جای خود را به شرکت Empresa Colombiana de Petróleos داد که در سال ۱۹۴۸ به موجب قانون ۱۶۵ همان سال ایجاد شده بود. این شرکت رو به رشد، دارایی‌های بازگردانده شده شرکت Tropical Oil را که فعالیت‌های نفتی خود را در سال ۱۹۲۱ در کلمبیا با اجرای میدان Cira-Infantas در دره میانی رودخانه Magdalena آغاز کرده بود، به دست گرفت.

ملی شدن اکوپترول هموار نبود و با مخالفت‌ها و تردیدهایی در مورد چگونگی توانایی این شرکت در انجام عملیات پیچیده و پرهزینه بدون تخصص خارجی در بازار بین‌المللی در حال تغییر، مواجه شد. با این وجود، درخواستی برای ملی شدن مطرح شد.

در سال ۱۹۶۱، این شرکت مدیریت مستقیم پالایشگاه بارانکابرمخا را به عهده گرفت. سیزده سال بعد، پالایشگاه کارتاخنا را که توسط اینترکول در سال ۱۹۵۶ ساخته شده بود، خریداری کرد. در سال ۱۹۷۰، این شرکت اولین اساسنامه خود را تصویب کرد که ماهیت آن را به عنوان یک شرکت تجاری و صنعتی دولتی، مرتبط با وزارت معادن و انرژی و تحت نظارت مالی اداره کل کنترل جمهوری کلمبیا، تصویب می‌کرد. در سپتامبر ۱۹۸۳، کشف میدان عظیم کانو لیمون اعلام شد. اکوپترول، با همکاری اکسی، از وجود مخزنی با ذخایر تخمینی ۱/۱ میلیارد بشکه (۱۷۰,۰۰۰,۰۰۰ متر مکعب) خبر داد. به لطف این میدان، این شرکت دوران جدیدی را آغاز کرد و در سال ۱۹۸۶،

کلمبیا دوباره شروع به صادرات نفت کرد. در طول دهه ۱۹۹۰، کلمبیا با کشف میدان‌های عظیم کوزیانا و کوپیاگوا در دامنه‌های رشته‌کوه‌های شرقی آند کلمبیا، در مرز یانوس اورینتالس، خودکفایی نفتی خود را گسترش داد. این میدان‌ها توسط شرکت BP اداره می‌شدند.

در سال ۲۰۰۳، دولت کلمبیا شرکت نفت کلمبیا را بازسازی کرد تا آن را بین‌المللی کند و در چارچوب صنعت جهانی هیدروکربن، رقابتی‌تر سازد. این تحول، شرکت را از وظایف دولتی به عنوان مدیر منبع نفت رها کرد و ANH (آژانس ملی هیدروکربوروس) یا به زبان انگلیسی، آژانس ملی هیدروکربن، برای انجام این وظیفه ایجاد شد.

در ۲۰ آگوست ۲۰۱۳ در تاریخ ۰۲۱، این شرکت ۵۱/۴٪ از سهام کنترلی Interconexión Eléctrica را که قبلاً در اختیار وزارت دارایی و اعتبارات عمومی بود، به دست آورد و یک شرکت انرژی متنوع در آمریکای جنوبی تأسیس کرد.

در ژوئیه ۲۰۰۸، یک مشاور سرمایه‌گذاری آمریکای لاتین، گروه کامپس، اظهار داشت که کلمبیا در بسیاری از زمینه‌ها از جمله انرژی، کشاورزی، فناوری، زیرساخت و محصولات تولیدی، رشد صنعتی داشته است. کلمبیا علاوه بر رشد تولید ناخالص داخلی و فضای سرمایه‌گذاری، رشد کالاها را نیز تجربه کرده است. اکوپترول بخش عمده‌ای از این رشد کالاها است، زیرا ۶۰ میلیارد دلار برای سرمایه‌گذاری در توسعه نفت دارد.

۵- هلدینگ اولتراپار

گروه اولترا یک شرکت خوشه‌ای برزیلی است که از طریق شرکت‌های تابعه خود، ایپیرانگا، اولتراگاز و اولتراکارگو، در بخش‌های صنعتی زیرساخت‌های انرژی و لجستیک فعالیت می‌کند. این شرکت‌های تابعه به طور کامل توسط شرکت هلدینگ اولتراپار کنترل می‌شوند. سهام این گروه با نام اولتراپار در بورس سائوپائولو (B3) و بورس نیویورک (NYSE) معامله می‌شود.

بر اساس صورت‌های مالی، گروه اولترا در سال ۲۰۲۲، با درآمد خالص ۱۴۷ میلیارد رئال، یکی از ۱۰ گروه تجاری بزرگ در برزیل بود. علاوه بر این، این گروه در رتبه‌بندی مجله فورچون از ۵۰۰ گروه تجاری بزرگ جهانی که برای سال ۲۰۱۹ منتشر شده است، قرار گرفت و در رتبه‌بندی Value 1000 از بزرگترین گروه‌های تجاری برزیل، در جایگاه هفتم قرار گرفت.

تاریخچه

ریشه‌های شرکت Ultrapar Participações SA (Ultra) به سال ۱۹۳۷ با تأسیس شرکت "Empreza Brasileira de Gás a Domicílio" توسط ارنستو ایگل برمی‌گردد. این اولین شرکت برزیلی بود که گاز را برای پخت و پز خانگی کپسول و توزیع می‌کرد. این شرکت با ناوگانی متشکل از سه کامیون و ۱۶۶ مشتری شروع به کار کرد، اما خیلی زود گسترش یافت و منجر به تأسیس Ultragaz شد.

در دسامبر ۱۹۵۳، این سازمان از طریق رشد ارگانیک در Ultragaz و ایجاد شرکت‌های جدید، فعالیت‌های خود را بیشتر گسترش داد. دو مورد از مهمترین مشاغل حاصل از این فرآیند گسترش، Oxiteno، یک شرکت پیشگام در تولید اکسید اتیلن و مشتقات آن در برزیل، که در سال ۱۹۷۰ تأسیس شد؛ و Ultracargo، که از ادغام Transultra و Tequimar ایجاد شد، بودند. Transultra یک شرکت حمل و نقل جاده‌ای و ذخیره‌سازی محصولات شیمیایی و پتروشیمی بود که در سال

۱۹۶۶ تأسیس شد و Tequimar یک ترمینال جابجایی مواد شیمیایی در بندر (Aratu (BA بود که خدمات ذخیره‌سازی و لجستیک خود را در سال ۱۹۷۸ ادغام کرد.

در گذشته، گروه Ultra همچنین در بخش‌های بازار برای تولید کود، از طریق Ultrafétil؛ خرده‌فروشی لوازم خانگی، از طریق Ultralar؛ مهندسی صنایع، از طریق Ultratec؛ و در تولید و توزیع مواد غذایی منجمد، از طریق Ultragel فعالیت می‌کرد. با این حال، گروه Ultra در دهه ۱۹۷۰ از این بخش‌ها خارج شد تا بر فعالیت‌هایی تمرکز کند که در آنها رشد تقاضای قوی و فرصت‌هایی برای رهبری بازار مشاهده می‌کرد.

۱۹۹۹ تا ۲۰۱۰

در اکتبر ۱۹۹۹، شرکت هلدینگ Ultrapar به یک شرکت سهامی عام تبدیل شد و سهام آن به طور همزمان در بورس سائوپائولو و نیویورک عرضه شد. در آن زمان، این اولین شرکت برزیلی بود که مستقیماً در نیویورک سهام خود را عرضه عمومی کرد. این ابتکار، ظرفیت سرمایه‌گذاری گروه را افزایش داد و آن را قادر ساخت تا از سهام خود برای تأمین مالی خرید سایر شرکت‌ها استفاده کند. پس از این سرمایه‌گذاری، گروه اولترا روند گسترش فعالیت‌های خود را در دهه بعد آغاز کرد.

چهار سال بعد، در اوت ۲۰۰۳، اولترا عملیات توزیع LPG (گاز کپسول) شرکت شل گاز را به دست آورد که منجر به تبدیل شدن اولتراگاز به رهبر بازار در بازار توزیع LPG برزیل شد. در اکتبر همان سال، این شرکت عملیات بین‌المللی خود را از طریق خرید Canamex، بخش شیمیایی گروه مکزیکی Berci توسط اکسیتنو آغاز کرد.

در سال ۲۰۰۵، اولتراکارگو فعالیت خود را در ترمینال بین‌وجهی در بندر سانتوس آغاز کرد و سهم بازار خود را در بخش لجستیک برزیل افزایش داد.

دو سال بعد، در سال ۲۰۰۷، اولترا شبکه توزیع سوخت گروه ایپیرانگا را در مناطق جنوب و جنوب شرقی برزیل و همچنین نام تجاری ایپیرانگا را به دست آورد. در نتیجه، این شرکت با ۱۵٪ سهم بازار، به دومین شرکت بزرگ توزیع سوخت مایع در برزیل تبدیل شد.

در سال ۲۰۰۷، گروه اولترا، شرکت União Terminais را از União das Indústrias Petroquímicas (Unipar) خریداری کرد و اولتراکارگو با ۳۰٪ سهم از کل ظرفیت بازار، به بزرگترین اپراتور ذخیره‌سازی مایع فله در برزیل تبدیل شد.

سال بعد، این گروه، خرید عملیات توزیع سوخت Texaco Brazil را به پایان رساند و سهم Ipiranga را از بخش سوخت بازار داخلی به ۲۳٪ افزایش داد.

۲۰۱۰ تا ۲۰۱۹

در آگوست ۲۰۱۰، سهام اولتراپار در بخش جدید بازار بورس BM&FBovespa (که اکنون B3 نامیده می‌شود) فهرست شد. این بخش بازار سهام کاملاً از شرکت‌هایی با استانداردهای بسیار بالای حاکمیت شرکتی تشکیل شده است.

سال بعد، ایپیرانگا، با همکاری شرکت حمل و نقل اودبرشت، شرکت ConectCar را تأسیس کرد، شرکتی که در بخش پرداخت الکترونیکی عوارض بزرگراه، پارکینگ و خرید سوخت فعالیت می‌کند.

در اکتبر ۲۰۱۳، گروه اولترا با اکسترافارما، که در آن زمان هشتمین زنجیره بزرگ داروخانه در برزیل بود، همکاری کرد. اکسترافارما در ایالت پارا تأسیس شد و حضور پررنگی در سایر ایالت‌های مناطق شمال و شمال شرقی برزیل داشت. در نتیجه این همکاری، گروه اولترا ۱۸۶ داروخانه در ایالت‌های پارا، آماپا، مارانهائو، سئارا و پیائوی را به دست آورد. پرداخت به مالکان اکسترافارما، خانواده لازارا، با سهام اولتراپار انجام شد. این خانواده اکنون ۲/۹٪ از سرمایه سهام اولتراپار را در اختیار دارد.

در ژوئن در سال ۲۰۱۶، گروه اولترا موافقت کرد که شرکت توزیع سوخت AleSat را به مبلغ ۲/۱۷ میلیارد رئال خریداری کند. این خرید می‌توانست منجر به تبدیل شدن گروه اولترا به دومین شرکت بزرگ توزیع سوخت در برزیل با ۳۰٪ سهم بازار، پس از رهبر بازار، BR Distribuidora، شود. با این حال، این عملیات در سپتامبر ۲۰۱۷ توسط آژانس رقابت فدرال، CADE، و تو شد.

۲۰۲۰ تا به امروز

در مارس ۲۰۲۰، گروه اولترا هویت برند جدید خود را طی رویدادی با سهامداران، سرمایه‌گذاران و تحلیلگران مالی رونمایی کرد. این گروه اعلام کرد که این برند جدید، جایگاه آن را به عنوان سازمانی که همیشه به آینده نگاه می‌کند، میراثی از ۸۶ سال سابقه دارد و حضور پررنگی در بازار برزیل و هشت کشور دیگر دارد، بهتر منعکس می‌کند.

سهام اولتراپار در شاخص کربن کارآمد (B3 (ICO2 B3 گنجانده شده است که در سال ۲۰۱۰ با هدف ترویج بحث در مورد تغییرات اقلیمی در برزیل ایجاد شد. این شاخص از سهام شرکت‌هایی تشکیل شده است که متعهد به شفافیت در گزارش میزان انتشار کربن خود هستند. اولتراپار همچنین در بُعد تغییرات اقلیمی پروژه افشای کربن (CDP) امتیاز B را کسب کرد و از امتیاز D برای هر دو میانگین منطقه‌ای آمریکای جنوبی و میانگین بخش نفت و گاز پیشی گرفت.

همچنین در سال ۲۰۲۰، این گروه نسخه جدیدی از برنامه پرداخت خود به نام abastece aí را راه‌اندازی کرد. این برنامه که در ابتدا در سال ۲۰۱۶ راه‌اندازی شد، تخفیف‌هایی را برای خرید سوخت و سایر محصولات و خدمات در پمپ بنزین‌های ایپیرانگا، کارگاه‌های Jet Oil و فروشگاه‌های Ampm ارائه می‌دهد. این برنامه با قابلیت‌های جدید ارتقا یافت و اکنون یک پلتفرم پرداخت گسترده، از جمله حساب‌های پرداخت دیجیتال برای هر مشتری، علاوه بر تخفیف‌ها و بازپرداخت نقدی برای شبکه رو به رشدی از شرکای خرده‌فروشی، ارائه می‌دهد. پس از این، عملیات abastece aí و Km de Vantagens از ایپیرانگا به یک شرکت مستقل جدید تبدیل شدند.

در ماه مه ۲۰۲۱، این گروه عملیات Extrafarma خود را به گروه Pague Menos به مبلغ ۷۰۰ میلیون رئال فروخت. سپس، در اوت ۲۰۲۱، این گروه شرکت تابعه عملیات تخصصی شیمیایی خود، Oxiten، را به گروه مستقر در تایلند، Indorama Ventures، فروخت.

فروش Oxiten و Extrafarma سرانجام در آوریل و اوت ۲۰۲۲ به ترتیب تکمیل شد. این فروش‌ها علاوه بر تقویت استحکام مالی، موقعیت و ظرفیت سرمایه‌گذاری گروه را در بخش‌های اصلی انرژی و زیرساخت‌های آن تقویت کرد.

همچنین در سال ۲۰۲۲، Ultragaz خرید Stella Energia و NEOgás را تکمیل کرد که به ترتیب ورود آن به بخش‌های بازار برای انرژی الکتریکی تجدیدپذیر و توزیع گاز طبیعی فشرده را نشان می‌داد.

در آوریل ۲۰۲۳، Ultracargo پنجاه درصد سهام Opla Logística Avançada را از Copersucar خریداری کرد. اوپلا بزرگترین ترمینال مستقل اتانول در برزیل بود و این خرید، ورود اولتراکارگو به بخش ذخیره‌سازی و لجستیک مایعات فله، یکپارچه در ترمینال‌های بندری، مطابق با برنامه رشد آن را نشان داد. این خرید در ژوئیه همان سال تکمیل شد.

در اوت ۲۰۲۳، CADE تشکیل کنسرسیومی بین اولتراگاز و سوپرگاسیراس (SHV) را برای بهره‌برداری مشترک از پایگاه‌های ساختارهای تولید LPG آنها که به تأمین گاز کپسول برای خانوارها برای پخت و پز اختصاص داده شده بود، تصویب کرد. این امر امنیت بیشتر تأمین و بهبود سطح خدمات را در مناطق تحت پوشش، بدون هیچ تغییری در عملیات تجاری هر یک از شرکت‌ها، برای مشتریان و فروشندگان فراهم کرد.

موقعیت بازار

طبق گفته سندیگاس، اتحادیه توزیع‌کنندگان LPG، در سال ۲۰۱۹، اولتراگاز با سهم ۲۳/۲۵٪ از بازار برزیل، رهبر بازار در توزیع LPG بود.

ایپیرانگا دومین توزیع‌کننده بزرگ سوخت در برزیل است که بیش از ۶۵۰۰ ایستگاه خدمات‌رسانی دارد.

اولتراکارگو رهبر بازار در بخش پایانه‌های ذخیره‌سازی مستقل مایعات فله در برزیل است. این شرکت در بنادر اصلی کشور حضور دارد و مالک و گرداننده پایانه‌های مدرن برای ذخیره‌سازی و جابجایی طیف وسیعی از محصولات است. در مجموع، شش پایانه آن ظرفیت ذخیره‌سازی ثابت ۹۵۵ هزار متر مکعب دارند.

براساس آمارهای سال ۲۰۲۲ شرکت اولتراپاربرزیل ۲۹۰۷۳ میلیارد دلار درآمد سالانه داشته این رقم برای شرکت اکوپترول کلمبیا ۳۵۵۲۰ میلیارد دلار، برای شرکت پترولئوس دی ونزویلا ۱۲۴۷۵۴ میلیارد دلار و برای شرکت پمکس مکزیک ۱۲۵۳۴۴ میلیارد دلار بوده است

در مجموع در سال ۲۰۲۲ میلادی این ۵ شرکت بزرگ نفتی آمریکای لاتین ۳۱۴۶۹۱ میلیارد دلار درآمد نفتی داشته اند.